

På grund af hvad jag här ofvan haft äran andraga, vågar jag vördsamt föreslå att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla:

- 1:o. Det Kongl. Maj:t täcktes så snart ske kan befria rotehållarne från skyldigheten att fortskaffa trossen till regementsmöten — samt
- 2:o. Att Riksdagen ville för trossens fortskaffning anvisa erforderliga medel.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1875.

Magn. Jonsson,
från Gefleborgs län.

N:o 147.

Af Herr Åke Anderson: Angående beviljande af anslag till beredande af ersättning för rustningshästar, som under fältöfning blifva skadade.

Ehuru jag villigt erkänner det fosterländska tänke- och handlingssätt, som ligger uti de militära öfningsmötena och icke minst uti de större gemensamma fältöfningarne, hvilka numera, enligt hvad statsråds-protokollet af den 9:de dennes angående landsförsvaret gifver vid handen, årligen komma att hållas; så vill jag dock fästa Riksdagens uppmärksamhet på de större förluster, som en och annan enskild här vid lag redan fått vidkännas, och torde framdeles blifva än mera känbara, under förutseende att öfningarne blifva både strängare och mera utsträckta, och att staten i vissa och utomordentliga fall bör billigtvis komma de enskilde till hjälp och undsättning, — såsom då en rusthållare vid de indelta regementena under öfningstiden antingen helt och hållet förlorar sin häst, eller af en och annan orsak får den oduglig till vidare tjenst.

Flera sådana fall kunna åberopas, men för korthetens skull vill jag blott såsom exempel anföra, det en bland de bästa rustningshästar i min närhet genom inre åkomma, troligen förorsakad genom öfveransträngning vid de stora gemensamma fältöfningarne i Skåne, blef obrukbar så väl till vidare tjenstgöring som arbete, och den i stället inköpta har vid första öfningsmötet nu blifvit död.

Icke nog att sådana förluster äro för den enskilde ganska känbara, utan de väcka också oro och missnöje hos de rustande i allmänhet och sålunda motverka den fosterlandskärlek med hänseende till vårt försvarsväsende, som hos hvarje svensk man bör kännas varm, ty det heter här vid lag såsom ordspråket säger: "i dag dig, i morgon mig".

Väl vetande att det är rusthållarnes skyldighet att underkasta sig hvilka öden och kostnader som i följd af möten och fältöfningar kan komma dem till del, så vågar jag dock vädja till den allmänna rätts- och billighetskänslan att i förutnämnda fall komma dem till hjälp, som blifva utsatta för dylika missöden eller förluster.

Jag förutser väl att häremot kan göras den invändningen, att, då numera indelningsverket är utdömdt, bör man icke göra några framställningar som röra detsamma utan afvakta utgången af den stora frågan angående försvarsväsendets ordnande i allmänhet, men det torde vara lätt att inse att det ännu i flera år kommer att kvarstå, helst man tager hänsyn till den utredning och betänkande i ämnet, som kommit oss till del, hvarföre, och på grund af dessa i korthet anförda skäl jag vågar vördsamt föreslå, det Riksdagen, för sin del, täcktes besluta,

att, då rustningshäst vid pågående öfningsmöten, fältöfningar eller under marcher, antingen dör, eller af en och annan derunder inträffad omständighet för sådan skada att den blifver oduglig till vidare tjenstgöring, rusthållaren efter vederbörande befälhafvares värdering undfår ersättning af statsmedel, och att ett förslagsanslag af tjugofem tusen kronor må härtill blifva anvisadt.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1875.

Härmed instämma:

Olof Andersson.

Per Nilsson,
från Örebro län.

Åke Andersson.

Erik Olsson,
från Örebro län.